

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thronus Dei Maria Deipara

Spinelli, Pietro Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1696

Lues inguinaris sævissima Romæ per Deiparæ Imaginem depulsa. n. 18

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46853)

Idem ad Saluatore. Minum à Deipara genitum, iure optimo nostrum Medicum, ac Medicinam à Casario appellari, tum quia Matt. 9. Medico ipse se comparat, illis verbis: *Non est opus ualentibus*. *Matth. 9.* *Medicus*, uerum etiam, quia nomen Iesu quamuis apud Hebræos *Saluatorem* sonet, si tamen ejus etymologia ex Græco idiomate sumatur, potest etiam significare *Medicum* à uerbo *ἰάωμαι*, quod est *medeor*: unde nomen *ἰατρὸς* deduci potest, que modum docent *Cyillus* Ierosolymitanus cathec. 10. *Basilius in Asceticis*, Epiphanius hæref. 29. & *P. Salmeron tom. 3. tract. 37.*

Cyillus. Quomodo autem Virgo sanctissima gratiam curationum, & operationem uirtutum, seu miraculorum habuerit etiam dum hic uideret, legendus est noster *Franciscus Suarez tom. 2. in 3. p. disp. 6. lect. 3.*

DEIPARÆ MIRACULA PECULIARIBUS CIRCUMSTANTIBUS, uel personis præstita.

17 **C**AETERUM aliquot sanitarum, aliorumque beneficiorum miracula peculiaribus uiribus, uel personis à Deipara exhibita, ex quibus reliqua conijcere possumus, nunc commemoremus, & ne quid de eorum uis, ac magnitudine breuitas narrationis detrahatur, quamuis eorum aliquot in pauca contulerimus, aliqua tamen fufius enarranda duximus.

Procopius. Cum pestilentia sæuissima, ex *Procopio lib. 2. de bello Persico*, Justiniani temporibus anno Christi 545. uel iuxta alios 542. in Oriente grassari cœpisset, & nulli ætati, nulli sexui, nulli loco parceret, nullum ei remedium, præter quam ex Deo est inventum, nam quinquaginta annos per uniuersum orbem ex *Euagrio lib. 4. cap. 20.* est propagata: *Hæc uerò lues*, ut uerbis utat *Procopij loco citato: Constantinopoli tribus tantum mensibus præualuit: & ab initio quidem paucis, deinde in singulos dies quinque. sæpe etiam decem mill. afferebantur, adeo ut plures etiam diuites, ministri jam omnibus extinctis, curatorum penuria magis, quam morbo perirent. & insepulsi manerent.* ita *Procopius.*

Quod uerò tam breui tempore fuerit ibi extincta, id Deiparæ beneficio factum est, festo Purificationis Dei genitricis hanc ob causam instituto, quod affirmat *Sigebertus in Chron. anno Christi 542. Constantinopoli, inquit mortalitate magna insurgente statuta est solemnitas B. Mariæ, qua græcè ἡγνυμένη ad est obsecratio dicitur. sic*

ille. *Idem referunt Genebrardus lib. 3. chron. ad annum 537. Martinus Polonus lib. 4. chron. ad annum 529. Bostus par. 8. manual. serm. 2. part. 3. ubi addit inualecente pestilentia eundem sancto uirio reuelatum esse, ut die 2. Februarij festum Purificationis B. Virginis celebraretur, & sic omnis mortalitas cessaret. Quam festiuitatem anno circiter 494. Gelasius Pontifex in Occidente Lupercalijs abrogatis iam introduxerat. De hac pestilentia miraculo Deiparæ Constantinopoli soblata *Baronius tom. 7. Annal. ad annum Christi 544. & in notis ad Martyrologium die 2. Februarij.**

LUES INGUINARIA SÆVISSIMA

Roma per Deiparæ imaginem depulsa.

NOSTRIMUM est miraculum illud, quo Roma ope Deiparæ ab atrocissima pestilentia tempore S. Gregorij Magni est liberata. Cum enim mense Octobri exeunte Tiberis ex *Gregorio 4. dialog. cap. 19.* adeo excreuisset, ut supra uisus muros influeret, & teste *Gregorio Turonensi lib. 10. historiarum Francorum cap. 1. & Ioanne Diacono in uita S. Gregorij lib. 1. cap. 34.* magna serpentum turba cum ingenti dracone in modum Trabis ualida per Tiberim in mare delapia, ibique falsis fluctibus extincta, & ad litus rejecta sua putredine ætatem infecisset: sequenti anno, qui fuit annus salutis 590. Romæ sequuta est pestis inguinaria, qua à Dei sanctuario incipiens, *Peiagium II. Pontificem initio Februarij percussit. hæc autem pestilentia, inquit Gregor. 4. dialog. cap. 36.* urbem Romæ clade uehementissima depopulauit, in qua etiam corporali uisu sagittæ coelitus uenire, & singulos quoque sentire uidebantur. Ipse uero *Gregor. electus, sed nondum consecratus Pontifex, ut uidere est in registro Epistoliarum lib. 11. cap. 2. & apud Gregor. Turonensem loco citato, ad iram Dei auertendam concione ad populum habita in templo S. Sabina 4. Kalen. Septembris, qua ad poenitentiam omnes hortabatur, litaniam septiformem indixit septemphici nimirum Personarum, atque Ecclesiarum, unde singulæ litanie procedebant, ordine distinctæ. Prima enim litania erat Clericorum ab Ecclesia S. Ioannis Baptistæ. Secunda uirorum à S. Marcelli. Tertia Monachorum à S. Ioannis Baptistæ. Quarta Ancillarum Dei à SS. Colimi, & Damiani, Quinta Coniugarum à S. Stephani.*

Genebrardus.
Polonus.
Bostus.

Gelasius.
Pontifex.

18.
Lues inguinaria per Deiparæ imaginem Angliæ apparuisse nunc deo pulsa.
Gregorius Turonensis Ioannes Diaconus

à S. Stephani, Sexta Viduarum, à S. Vitalis, Septima, Pauperum, & Infanrum à S. Cæcilie. Quia tamen omnes ad sanctæ Dei Genitricis Ecclesiam conveniebant, ut ibi divinitus cum gemitu Domino supplicantes, peccatorum veniam promererentur. Et quanquam teste Gregorio Turonensi, ex pestilentie acerbitate dũ voces pleps ad Dominum supplicationis emitteret, in vnus horæ spatio octuaginta homines ad terram corruerunt, & spiritum exhalarunt, ipse tamen S. Gregorius nequaquam exterritus populum monebat, ne ab oratione cessarent. Ex eoque tempore consuetudo manet, ut post mille introitum novies Domini misericordia impleretur verbis illis: *Kyrieleyson & Christeleyson* (id enim à S. Gregorio institutum fuisse, satis colligitur ex eodem Gregorio lib. 7. epist. 64.) Ceterum pestilentia adhuc sæuente, ita ut multi cum sternerent, alii cum oscitarent repente spiritum emitterent (ex quo orta est consuetudo, ut sternerentibus salutem precemur, oscitantes verò crucis signo in ore se muniant.) S. Gregorius sequenti anno in die Resurrectionis litanias instituit ad Basilicam s. Petri Apostolorum Principis: atque solemnem pompam sanctam Virginis Dei Genitricis imaginem extulit (hæc autem illa esse traditur quæ ex ore eius Lucæ Evangelistæ monda manu affabre ad vivum expressa, in Basilica sanctæ Mariæ ad præsepe eximia populis religione conseruabat.) Factum autem est, ut imaginem ipsam quacunque ferretur, terra pestilens cæli gravitate cedente, optata salubritas sequeretur. Qua de se Deo gratulantibus omnibus, ecce Angelus his vocibus sanctam Virginem è cælo alloquens est auditus.

Regina cæli lætare, Alleluia.

Quia quem meruisti portare, Alleluia.

Resurrexit, sicut dixit, Alleluia.

Quod Canticum Gregorius divino instinctu spiritu expleuit statim adiciens.

Ora pro nobis Deum, Alleluia.

Exinde hæc Antiphona paschalis, argumento lætitiæ solemnæ in Ecclesia manit, Tunc etiam mirandum illud accidisse tradunt: nam cum in ea supplicatione procedendo Gregorius ad molem Adriani Tiberi adjacentem pervenisset: Angelus super eam attans nudatum gladium in vâignam recondere conspectus est eoque symbolo morbum cessasse significare voluit. Quo viso Gregorius exhilaratus bonos animo esse iussit, quia optatus pestilentie

finis Deo annuente ostendebatur. Atque ita ipse deinde moribus elanguit. Ab hac re molli illi sancti nomen Angeli inditum. Hæc omnia ex Carolo Sigonio lib. 1. de Regno Italiae anno Domini 500. & 591. qui ex ritualibus se accepisse affirmat: & ex Baronio tom. 8. annal. ad annum Domini 590. Reliqua ex Gregorio Turonensi loco citato: qui integram S. Gregorii concionem à suo diacono tunc Romanæ degente sibi allatam describit lib. 10. hist. s. Antonii Franc. cap. 1. horum meminit S. Antoninus 4. parte titulo 15. capite 24. §. 2.

BASILISCVS ROMÆ PESTILENTIÆ
sem exhalans spiritum Deiparæ a ope sublatus.

ROMÆ quoque tempore Leonis IV. non minus admirabilis, quam salutaris Deiparæ virtute extitit liberatio à basilico; cuius venenatus afflatus, & intuitus iis, qui ad eius specum accedebant, celerem afferebat interitum. Id enim factum est ipso Assumptionis Dei Genitricis festo, & in dicta ad S. Mariam Maiorem supplicatione; præcedente item sancta imagine, quæ vtrique ipsius Deiparæ erat: cuius imaginis effluatitatem Romani tempore S. Gregorii Magni, ut diximus, in depellenda pestilentia experti erant. Rem gestam narrat Anastasius Bibliothecarius, cui contentit Sigonius lib. 5. de regno Italiae, & Baronius tom. 10. annal. ad annum 847. Nos Anastasii verbis eam hic ponemus Leone IV. in primo sui Pontificatus anno (is autem erat annus Domini 847) iuxta basilicam B. Lucie martyris, quæ in Orphea sita est, in quibuidam terris, abditusque cavernis dñi generis serpens, qui basiliscus græcè latine regulus dicitur, ortus est: qui flatu suo ac visione omnes, qui ad easdem appropinquabant cavernas celeriter necabat: ipse verò Pontifex beatissimus hanc populi necem audiens, atque perniciem, ad orationem se convertit, ac litanias, ut Dominum deprecaretur, quo huiusmodi omnes interitu liberaret. Dum hæc aguntur præclarus, atque celeberrimus dies advenit, in Beatissimæ Dei Genitricis semperque castissimæ Virg. **MARIÆ** Assumptio celebratur solemniter: tunc præfatus vniversalis summus Pontifex à Patriarchio cum hymnis, & canticis spiritibus sacrosancta præcedente Icona ad basilicam S. Hadriani martyris, sicut mos est, propriis suis pedibus cum omni Clero perrexit. De qua Hadri. basilica regressus cum omnium fidelium